Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
NILSE WAHLA
přednesené dne 15. listopadu 2018 [1]

Věc C-399/17

Evropská komise
proti

České republice

„Porušení – Článek 258 SFEU – Nařízení (ES) č. 1013/2006 – Přeprava odpadů – Látka známá jako TPS-NOLO (Geobal) – Zpětné převzetí nedovolené přepravy odpadů – Zařazení – Článek 28 – Látka, která má být v případě neshody týkající se zařazení považována za odpad – Přípustnost“

1. V projednávané věci byl Soudní dvůr povolán, aby rozhodl, zda Česká republika nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z nařízení (ES) č. 1013/2006 [2] (dále jen „nařízení o přepravě odpadů“). Konkrétně se jedná o to, zda Česká republika porušila ustanovení tohoto nařízení tím, že odmítla převzít zpět látku známou jako TPS-NOLO (nebo Geobal), která byla přepravena do Polska, aniž byly dodrženy náležitosti požadované nařízením o přepravě odpadů.

2. K takto vymezené problematice se váže řada otázek, jež se týkají širokého a neustáleného pojetí „odpadů“ v unijním právu, oblasti působnosti nařízení o přepravě odpadů a podmínek pro podání žaloby podle článku 258 SFEU. Odpovědi na tyto otázky není snadné nalézt.

3. Rozhodnutí, že v projednávané věci k porušení nedošlo, by případně mohlo oslabit účinnost a vymahatelnost nařízení o přepravě odpadů, jehož hlavním a převažujícím cílem a složkou je ochrana životního prostředí. Soudy se však řídí především procesními zásadami, které v každém jednotlivém případě zajišťují řádný proces. Tyto zásady nemohou být obětovány vyššímu cíli, jakkoliv by byl vznešený.

I. Právní rámec

A. Nařízení o přepravě odpadů

4. Podle článku 1 („Oblast působnosti“) nařízení o přepravě odpadů „stanoví postupy a kontrolní režimy pro přepravu odpadů v závislosti na původu, určení a trase přepravy, druhu přepravovaných odpadů a způsobu nakládání s odpady v místě určení“.

5. Článek 2 („Definice“) stanoví:

„1. ‚odpad‘ [se] definuje v čl. 1 odst. 1 písm. a) směrnice 2006/12/ES;

1 – Původní jazyk: angličtina.

2 – Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 14. června 2006 o přepravě odpadů (Úř. věst. 2006, L 190, s. 1).

[…]

34. ‚přepravou' [se] rozumí doprava odpadů určených k využití nebo odstranění, která je plánována nebo se uskutečňuje:

a) mezi zemí a jinou zemí […]

[…]

35. ‚nedovolenou přepravou' [se] rozumí přeprava odpadů, která se uskutečňuje:

a) bez oznámení všem dotčeným příslušným orgánům podle tohoto nařízení nebo

b) bez souhlasu dotčených příslušných orgánů podle tohoto nařízení nebo

c) se souhlasem dotčených příslušných orgánů, který byl získán paděláním, uvedením nesprávných údajů nebo podvodem, nebo

d) způsobem, který není výslovně uveden ve formuláři oznámení nebo v průvodním dokladu, nebo

e) způsobem, který má za následek využití nebo odstranění v rozporu s předpisy Společenství nebo mezinárodními předpisy, nebo

f) v rozporu s články 34, 36, 39, 40, 41 a 43 nebo

g) která s ohledem na přepravu odpadů uvedenou v čl. 3 odst. 2 a 4 byla zapříčiněná:

i) odhalením, že odpad není uveden v přílohách III, IIIA nebo IIIB, nebo

ii) nedodržením čl. 3 odst. 4,

iii) uskutečněním přepravy způsobem, který není výslovně uveden v dokumentu podle přílohy VII;

[…]“

6. Článek 3 nařízení o přepravě odpadů upravuje celkový procedurální rámec pro přepravu odpadů a stanoví následující:

„1. Přeprava těchto odpadů podléhá postupu předchozího písemného oznámení a souhlasu podle ustanovení této hlavy:

a) je-li odpad určen k odstranění:

veškeré odpady;

b) je-li odpad určen k využití:

i) odpady uvedené v příloze IV, které mimo jiné zahrnují odpady uvedené v přílohách II a VIII Basilejské úmluvy,

ii) odpady uvedené v příloze IVA,

iii) odpady nezařazené pod jednu položku v příloze III, IIIB, IV nebo IVA,

iv) směsi odpadů nezařazených pod jednu položku v příloze III, IIIB, IV nebo IVA, pokud nejsou uvedeny v příloze IIIA.

[…]“

7. Článek 24 nařízení o přepravě odpadů upravuje převzetí odpadů zpět v případě nedovolené přepravy a stanoví:

„1. Pokud příslušný orgán odhalí přepravu, kterou považuje za nedovolenou, neprodleně uvědomí ostatní dotčené příslušné orgány.

2. Pokud za nedovolenou přepravu odpovídá oznamovatel, příslušný orgán místa odeslání zajistí, že dotyčný odpad:

a) převezme zpět oznamovatel *de facto*, nebo pokud nebylo podáno oznámení,

b) převezme zpět oznamovatel *de iure*, nebo pokud to není možné,

c) převezme zpět samotný příslušný orgán místa odeslání nebo fyzická nebo právnická osoba jednající jeho jménem […]

[…]

Toto převzetí zpět, využití nebo odstranění se provede do 30 dnů nebo v jiné lhůtě, která může být dohodnuta mezi dotčenými příslušnými orgány, poté, co se příslušný orgán místa odeslání dozví nebo je příslušnými orgány místa určení nebo pro tranzit písemně zpraven o nedovolené přepravě a je informován o důvodech. […]

Příslušné orgány nesmí bránit vracení odpadů z nedovolené přepravy či proti tomu vznášet námitky. […]

[…]

7. Pokud je v členském státu odhalen odpad z nedovolené přepravy, příslušný orgán s jurisdikcí pro oblast, ve které byl odpad odhalen, odpovídá za zajištění toho, že budou přijata opatření k bezpečnému uskladnění odpadů až do jejich vrácení nebo jiného než předběžného využití nebo odstranění jiným způsobem.“

8. Článek 28 nařízení o přepravě odpadů („Neshody týkající se zařazení“) zní následovně:

„1. Pokud se příslušné orgány místa odeslání a místa určení nemohou dohodnout na zařazení, pokud jde o rozlišení, co je a co není odpad, nakládá se s dotyčným materiálem jako s odpadem. Tím není dotčeno právo země určení nakládat s přepravovaným materiálem po jeho doručení podle svých vnitrostátních právních předpisů, pokud jsou tyto předpisy v souladu s právem Společenství nebo mezinárodním právem.

[…]

4. Odstavce 1 až 3 se použijí pouze pro účely tohoto nařízení a nejsou jimi dotčena práva dotčených stran vyřešit případný spor týkající se těchto otázek soudní cestou.“

B. Směrnice 2008/98/ES (dále jen „rámcová směrnice o odpadech“)[3]

9. Rámcová směrnice o odpadech nahradila směrnici 2006/12/ES[4] a v článku 3 stanoví pro účely uplatňování nařízení o přepravě odpadů definici „odpadu“ a „nebezpečného odpadu“.

10. Článek 3 definuje „odpad“ jako „jak[oukoliv] látk[u] nebo předmět, kterých se držitel zbavuje nebo má v úmyslu se zbavit nebo se od něho požaduje, aby se jich zbavil“. Dále je vymezen „nebezpečný odpad“ jako „odpad, který vykazuje jednu nebo více nebezpečných vlastností uvedených v příloze III“.

11. Článek 6 rámcové směrnice o odpadech dále upřesňuje okolnosti, za nichž odpad přestává být odpadem:

„1. Některé zvláštní druhy odpadu přestávají být odpadem ve smyslu čl. 3 bodu 1, pokud byly předmětem některého způsobu využití, včetně recyklace, a splňují zvláštní kritéria, která budou vypracována v souladu s těmito podmínkami:

a) látka nebo předmět se běžně využívají ke konkrétním účelům;

b) pro tuto látku nebo tento předmět existuje trh nebo poptávka;

c) látka nebo předmět splňují technické požadavky pro konkrétní účely a vyhovují stávajícím právním předpisům a normám použitelným na výrobky; a

d) využití látky nebo předmětu nepovede k celkovým nepříznivým dopadům na životní prostředí nebo lidské zdraví.

[…]

4. Pokud nebyla kritéria stanovena na úrovni Společenství postupem uvedeným v odstavci 1 a 2, mohou členské státy v jednotlivých případech rozhodnout, zda určitý odpad přestal být odpadem, s přihlédnutím k platné judikatuře. Tato rozhodnutí oznámí Komisi […]“

12. Podle článku 40 měla být rámcová směrnice o odpadech provedena do vnitrostátního práva členských států nejpozději do 12. prosince 2010.

C. Nařízení (ES) č. 1907/2006 (dále jen „nařízení REACH“)[5]

13. Podle čl. 1 odst. 1 nařízení REACH je účelem tohoto nařízení „zajistit vysokou úroveň ochrany lidského zdraví a životního prostředí, včetně podpory alternativních metod hodnocení rizik látek, a volný pohyb látek na vnitřním trhu za současného zvýšení konkurenceschopnosti a inovace“.

14. Článek 2 odst. 2 nařízení REACH stanoví, že „[l]átkou, směsí ani předmětem ve smyslu […] tohoto nařízení není odpad, jak je vymezen [směrnicí 2006/12].“

3 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 19. listopadu 2008 o odpadech a o zrušení některých směrnic (Úř. věst. 2008, L 312, s. 3).

4 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 5. dubna 2006 o odpadech (Úř. věst. 2006, L 114, s. 9).

5 – Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury pro chemické látky, o změně směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES (Úř. věst. 2006, L 396, s. 1).

15. Článek 128 téhož nařízení dále stanoví:

„1. S výhradou odstavce 2 nesmějí členské státy zakázat ani omezovat výrobu, dovoz, uvedení na trh nebo použití látky samotné nebo obsažené v směsi nebo v předmětu, která spadá do oblasti působnosti tohoto nařízení a je v souladu s tímto nařízením a případně s právními akty Společenství přijatými k jeho provedení, ani takové výrobě, dovozu, uvedení na trh nebo použití bránit.

2. Nic v tomto nařízení nebrání členským státům, aby zachovaly nebo stanovily vnitrostátní pravidla na ochranu pracovníků, lidského zdraví a životního prostředí použitelná v případech, kdy toto nařízení neharmonizuje požadavky na výrobu, uvádění na trh nebo používání."

II. Skutečnosti předcházející sporu a postup před zahájením soudního řízení

16. Dne 3. prosince 2010 Jiří Paškůj, osoba v jurisdikci českého práva, a společnost Biuro Rozwoju Gospodarczego Sp.z.o.o. (dále jen „BRG"), se sídlem v Sosnovci v Polsku, uzavřeli smlouvu o komisním prodeji 58 000 tun látky TPS-NOLO (Geobal), která měla být použita při výrobě cementu.

17. Podle Komise bylo přibližně 20 000 tun látky TPS-NOLO (Geobal) ve formě směsi kyselých dehtů z rafinace ropy (kód 05 01 07* podle Evropského katalogu odpadů), uhelného prachu a oxidu vápenatého přepraveno českým provozovatelem na konci roku 2010 a na počátku roku 2011 na parcelu v ulici Karola Woźniaka v Katovicích, která je v pronájmu společnosti BRG. Někdy v období mezi začátkem roku 2011 a 11. zářím 2011 tuto látku odhalil příslušný polský orgán.

18. Dne 11. září 2011 zaslaly příslušné polské orgány příslušnému českému orgánu oznámení o odhalené zásilce látky, jejíž přepravu do Polska považovaly polské orgány za nedovolenou ve smyslu čl. 2 bodu 35 písm. a) nařízení o přepravě odpadů, jelikož ji odesílatel ani příjemce neoznámili polským orgánům v souladu s článkem 3 téhož nařízení. Jelikož polské orgány považovaly dotčenou látku za nebezpečný odpad podle přílohy IV nařízení o přepravě odpadů [„Odpadní dehty (s výjimkou asfaltocementu) z rafinace, destilace nebo pyrolytického zpracování organických materiálů"], uvedly, že přeprava této látky podléhá předchozímu písemnému oznámení a souhlasu.

19. Ve správním řízení předložil český občan odpovědný za přepravu do Polska normy společnosti a důkaz, že dotčená látka byla zaregistrována podle nařízení REACH a používá se jako palivo.

20. Poté, co příslušné české orgány ve správním řízení odmítly vyžadovat po českém občanovi, aby převzal dotčenou látku zpět do České republiky, a to i když se polské orgány odvolávaly na článek 28 nařízení o přepravě odpadů, ve kterém se uvádí, že v případě neshody se látka považuje za odpad, podal soukromý subjekt dne 4. února 2014 stížnost ke Komisi.

21. Dne 12. června 2014 se Komise na základě stížnosti rozhodla zahájit šetření (věc EU Pilot č. 6603/14/ENVI). Česká republika ve své odpovědi na žádost EU Pilot uvedla, že látka TPS NOLO (Geobal) byla zaregistrována v souladu s nařízením REACH, a tedy se v případě této látky nejedná o odpad. Nařízení o přepravě odpadů se proto podle České republiky na dotčenou látku nevztahuje.

22. Komise po analýze odpovědi České republiky dospěla k názoru, že Česká republika tím, že nesplnila své povinnosti podle nařízení o přepravě odpadů a rámcové směrnice o odpadech, porušila unijní právo. Komise proto České republice zaslala dne 20. února 2015 výzvu dopisem. Česká republika na výzvu dopisem odpověděla tentýž den, přičemž v podstatě zopakovala své argumenty uvedené již v odpovědi na žádost EU Pilot.

23. Poté, co polský inspektor životního prostředí informoval Komisi o tom, že dotčená látka stále nebyla Českou republikou převzata zpět, a po zvážení argumentů uvedených Českou republikou v její odpovědi na výzvu dopisem zaslala Komise dopisem ze dne 22. října 2015 České republice odůvodněné stanovisko, ve kterém ozřejmila, proč nemůže přijmout argumenty českých orgánů, podle kterých Česká republika neporušila povinnosti, které pro ni vyplývají z nařízení o přepravě odpadů, konkrétně z čl. 24 odst. 2 a čl. 28 odst. 1 uvedeného nařízení.

24. Česká republika odpověděla dopisem ze dne 18. prosince 2015, ve kterém uvedla, že dle jejího právního názoru neporušila povinnosti, které pro ni z uvedených ustanovení vyplývají, protože dotčená látka nebyla v době přepravy do Polska odpadem.

25. Poté, co Komise přezkoumala vyjádření České republiky k odůvodněnému stanovisku, shledala, že k porušení stále dochází. Komise ani nebyla informována o žádných opatřeních, která Česká republika přijala, aby splnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 24 odst. 2 a čl. 28 odst. 1 nařízení o přepravě odpadů.

III. Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastnic řízení

26. Podáním ze dne 3. července 2017 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

– určil, že Česká republika tím, že odmítla zajistit, aby byl materiál TPS-NOLO (Geobal), který byl přepraven z České republiky do Katovic, Polsko, převzat zpět do České republiky, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 24 odst. 2 a čl. 28 odst. 1 nařízení o přepravě odpadů;

– uložil České republice náhradu nákladů řízení.

27. Česká republika navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

28. Česká vláda i Komise přednesly ústní vyjádření na jednání konaném dne 20. září 2018.

IV. Analýza

29. Svou žalobou se Komise domáhá, aby Soudní dvůr určil, že Česká republika tím, že nezajistila zpětné převzetí látky TPS-NOLO (Geobal), která byla přepravena z České republiky do Katovic, Polsko, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 24 odst. 2 a čl. 28 odst. 1 nařízení o přepravě odpadů.

30. Níže nejprve představím argumenty účastnic řízení a poté budu analyzovat žalobu podanou Komisí.

A. Argumenty účastnic řízení

31. Žaloba Komise postrádá jakoukoli strukturu, což ztěžuje jednoznačnou identifikaci argumentů Komise. Na základě shrnutí žalobních důvodů a hlavních argumentů, které Komise předložila, však lze její postoj popsat následovně.

32. Komise zaprvé tvrdí, že látka TPS-NOLO (Geobal), která byla přepravena z České republiky do Polska a která pochází z nebezpečných odpadů ze skládky (z lagun Ostramo), je skladována na jiné skládce na území České republiky a je klasifikována jako odpadní dehty z rafinace, destilace nebo pyrolytického zpracování organických materiálů. Polské orgány kromě toho považují uvedenou látku za odpad ve smyslu přílohy IV nařízení o přepravě odpadů.

33. Zadruhé, jelikož Česká republika zpochybňuje klasifikaci uvedené látky jako odpadu poukazem na to, že dotčená látka byla zaregistrována podle nařízení REACH, vyvstává podle Komise otázka klasifikace ve smyslu čl. 28 odst. 1 nařízení o přepravě odpadů. Uvedené ustanovení stanoví, že v takovém případě se s dotyčnou látkou nakládá jako s odpadem.

34. Zatřetí však nařízení REACH podle názoru Komise nijak nezajišťuje to, že užívání látky nepovede k nepříznivému dopadu na životní prostředí nebo lidské zdraví, ani to, že daná látka přestane být automaticky odpadem. V případě neexistence vnitrostátního rozhodnutí o tom, že látka přestala být odpadem, nelze podle Komise pokládat registraci této látky podle nařízení REACH za platnou na základě čl. 2 odst. 2 uvedeného nařízení.

35. Konečně vzhledem k tomu, že dotyčná látka byla přes hranice převezena bez oznámení, je podle názoru Komise třeba takovou přepravu považovat za nedovolenou přepravu ve smyslu čl. 2 bodu 35 písm. a) nařízení o přepravě odpadů. Komise uvádí, že v takovém případě jsou o přepravě informovány příslušné orgány členského státu odeslání, aby mohly zajistit, aby předmětná látka byla převzata zpět v souladu s čl. 24 odst. 2 nařízení o přepravě odpadů. Česká republika zpětné převzetí odmítla. Registrace podle nařízení REACH, které v článku 3 zajišťuje volný pohyb látek, směsí nebo předmětů, této povinnosti podle názoru Komise neodporuje, neboť odpady jsou z působnosti nařízení REACH výslovně vyloučeny.

36. Česká vláda naproti tomu uvádí, že dotčená látka nebyla v době rozhodné pro projednávanou věc odpadem ve smyslu čl. 3 odst. 1 rámcové směrnice o odpadech, protože je zaregistrována podle nařízení REACH a je používána jako palivo. Česká vláda kromě toho tvrdí, že se Komise nemůže dovolávat čl. 28 odst. 1 nařízení o přepravě odpadů. V případě, že by členský stát mohl použít čl. 28 odst. 1 dle své libovůle, aniž by bylo objektivně prokázáno, že látka je skutečně odpadem, vedlo by to podle názoru České republiky k závažnému narušení volného pohybu zboží. Členské státy by například mohly ochromit dovoz potravin z jiných členských států.

37. Česká vláda v podstatě tvrdí, že Komise neprokázala, že předmětná přeprava je přepravou odpadů ve smyslu nařízení o přepravě odpadů, a tudíž nepředstavuje nedovolenou přepravu ve smyslu tohoto nařízení. Česká vláda proto považuje žalobu Komise za zjevně neopodstatněnou.

38. Mezi účastnicemi řízení je však nesporné, že k přepravě látky TPS-NOLO (Geobal) z České republiky do Polska došlo.

39. Vzhledem k nejasnosti žaloby Komise je třeba nejprve posoudit její přípustnost.

B. Přípustnost

40. Česká republika námitku nepřípustnosti nevznesla. Soudní dvůr však může i bez návrhu zkoumat, zda jsou splněny podmínky pro podání žaloby pro nesplnění povinnosti stanovené v článku 258 SFEU a zda předložený návrh splňuje příslušné procesní požadavky [6].

6 – Viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Komise v. Portugalsko, C-34/11, EU:C:2012:712, bod 42 a citovaná judikatura. Viz také rozsudky ze dne 2. června 2016, Komise v. Nizozemsko, C-233/14, EU:C:2016:396, bod 33; ze dne 26. ledna 2012, Komise v. Slovinsko, C-185/11, nezveřejněný, EU:C:2012:43, body 28 až 30 a citovaná judikatura, a ze dne 26. dubna 2007, Komise v. Finsko, C-195/04, EU:C:2007:248, bod 21 a citovaná judikatura.

41. Z článku 120 jednacího řádu Soudního dvora a judikatury k tomuto ustanovení vyplývá, že každá žaloba musí uvádět předmět sporu, jakož i stručný popis dovolávaných žalobních důvodů a tyto údaje musí být dostatečně jasné a přesné pro to, aby umožnily žalované straně připravit si obranu a Soudnímu dvoru rozhodnout o žalobě. Z toho vyplývá, že hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je taková žaloba založena, musí uceleně a srozumitelně vyplývat z textu samotné žaloby [7]. Výtky musí být formulovány jednoznačným způsobem tak, aby bylo zabráněno tomu, že Soudní dvůr rozhodne *ultra petita* nebo opomene rozhodnout o některé z nich [8].

42. Žaloba Komise musí zejména obsahovat souvislý a podrobný výklad důvodů, které ji vedly k přesvědčení, že dotčený členský stát nesplnil některou z povinností, které pro něj vyplývají ze Smluv [9]. Vysvětlení návrhu musí být kromě toho v souladu s návrhovými žádáními [10].

43. V projednávané věci se Komise domáhá, aby Soudní dvůr rozhodl, že Česká republika tím, že odmítla zajistit převzetí látky TPS-NOLO (Geobal), která byla přepravena z České republiky do Katovic v Polsku, zpět do České republiky, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 24 odst. 2 a čl. 28 odst. 1 nařízení o přepravě odpadů.

44. Z tvrzení uvedených v žalobě Komise ani z odpovědí Komise na otázky Soudního dvora na jednání však není jasné, o jaký základ Komise svůj návrh opírá [11]. Povinnosti vyplývající z obou ustanovení uvedených v předchozím odstavci nejsou vymezeny uceleně.

45. Komise na jedné straně podle všeho tvrdí, že nařízení o přepravě odpadů stanoví absolutní a kategorickou povinnost členských států zajistit zpětné převzetí v případě některých přepravovaných materiálů, které podle jiného členského státu obsahují odpad. Taková povinnost členských států podle Komise přetrvává bez ohledu na okolnosti daného případu a bez ohledu na to, zda jsou látka či předmět ve skutečnosti odpadem. Členský stát, na nějž se uvedená povinnost vztahuje, v takové situaci podle Komise nedisponuje žádnými prostředky obrany, aby v případě předmětné přepravy zabránil zpětnému převzetí.

46. Komise zároveň podle všeho dovozuje, že povinnost zpětného převzetí přepravované látky neexistuje, jestliže látka či předmět ve skutečnosti není odpadem. Komise tedy věnuje rozsáhlou část žaloby tomu, aby prokázala, že dotyčná látka je ve skutečnosti odpadem, a patrně tak zavádí koncept povinnosti podmíněné tím, že předmětná látka je ve skutečnosti odpadem.

47. Tyto argumenty si podle mého názoru odporují.

48. Mám za to, že Komise spojila dva alternativní argumenty do jedné argumentace. To je pravděpodobně důvod, proč se předložené argumenty jeví jako zmatené a neucelené.

49. Neobvyklý způsob, jakým byla žaloba vypracována, ještě více přispívá k její nejasnosti. Komise namísto vylíčení svého případu spíše předkládá odpověď na argumenty, které Česká republika uvedla v odpovědi na odůvodněné stanovisko. Soudní dvůr tak v projednávané věci může jen velmi obtížně identifikovat argumenty Komise, jelikož čtenář musí vysledovat případ z výše zmíněných protiargumentů.

7 – Rozsudek ze dne 2. června 2016, Komise v. Nizozemsko, C-233/14, EU:C:2016:396, bod 32 a citovaná judikatura. Viz také rozsudek C-178/00, bod 6, a rozsudek ze dne 26. dubna 2007, Komise v. Finsko, C-195/04, EU:C:2007:248, bod 22 a citovaná judikatura.

8 – Rozsudek ze dne 2. června 2016, Komise v. Nizozemsko, C-233/14, EU:C:2016:396, bod 34 a citovaná judikatura.

9 – Viz rozsudek ze dne 2. června 2016, Komise v. Nizozemsko, C-233/14, EU:C:2016:396, bod 35 a citovaná judikatura.

10 – Viz rozsudky ze dne 14. října 2004, Komise v. Španělsko, C-55/03, nezveřejněný, EU:C:2004:628, body 28 a 29, a ze dne 26. ledna 2012, Komise v. Slovinsko, C-185/11, nezveřejněný, EU:C:2012:43, body 30 až 33.

11 – Viz rozsudek ze dne 26. dubna 2007, Komise v. Finsko, C-195/04, EU:C:2007:248, body 28 až 30.

50. V tomto ohledu je vhodné zdůraznit, že unijní soud nemůže zastoupit žalobce nebo jeho právního zástupce tím, že by se pokoušel identifikovat ty argumenty žaloby, u nichž by mohl mít za to, že podporují tvrzení uvedené strany [12].

51. Musím kromě toho vyjádřit rozpaky nad tím, že Komise Soudnímu dvoru patrně navrhuje, aby určil existenci porušení, u něhož se v budoucnu může ukázat, že žádným porušením není. Nejsem si jistý, zda postup stanovený v článku 258 SFEU umožňuje tento druh podmíněného *dočasného* porušení [13]. V každém případě, pokud Komise skutečně zamýšlí předložit argument, že došlo k takovému porušení, nepodložila své tvrzení důvody, které ji vedly k závěru, že k porušení došlo.

52. Nejasnost žaloby Komise navíc měla dopad na odpověď České republiky na tuto žalobu. Vzhledem k tomu, že Komise jasně nevymezila povinnosti, jež pro členské státy vyplývají z čl. 24 odst. 2 a čl. 28 odst. 1 nařízení o přepravě odpadů, bylo pro Českou republiku nemožné podat zevrubnější odpověď.

53. Za těchto okolností mám za to, že Soudní dvůr nemá dostatek informací k tomu, aby mohl posoudit porušení unijního práva vytýkané České republice, a tedy určit, zda došlo k nesplnění povinností, jak tvrdí Komise [14].

54. Přesto však chápu, proč Komise podle všeho měla potíže uceleně formulovat důvody, o které svůj návrh opírá. Zejména s ohledem na článek 28 nařízení o přepravě odpadů je patrně obtížné sladit znění jednotlivých odstavců tohoto ustanovení jednak se zbývající částí uvedeného nařízení a jednak s dotčenými výkladovými zásadami.

55. Mám nicméně za to, že žalobu je třeba odmítnout jako nepřípustnou.

V. Závěry

56. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby:

– odmítl žalobu jako nepřípustnou;

– uložil Evropské komisi náhradu nákladů řízení.

12 – V tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta P. Légera ve věci Itálie v. Komise, C-178/00, EU:C:2002:541, bod 9 a citovaná judikatura.

13 – Obdobně viz usnesení ze dne 13. září 2000, Komise v. Nizozemsko, C-341/97, EU:C:2000:434, body 9 a 10 a 18 až 21, a rozsudek ze dne 3. prosince 2009, Komise v. Německo, C-424/07, EU:C:2009:749, body 25 až 31.

14 – Viz rozsudek ze dne 26. dubna 2007, Komise v. Finsko, C-195/04, EU:C:2007:248, bod 32 a citovaná judikatura.